De Heere bemoedigt Zijn bevreesd kind Abram

Lezen: Genesis 15: 1-6

Tekst: Genesis 15:1

Zingen:
Psalm 144:2
Psalm 94:9
Psalm 19:5,6
Psalm 27:1a en 3b
Psalm 84:

Geliefde gemeente, wij komen in het Woord van God regelmatig de uitdrukking tegen: *Heb goede moed*. Dat zijn meestal woorden die gesproken zijn tot mensen die in een bepaalde nood terechtgekomen waren, mensen met een hart vol vrees. Zulke moedgevende woorden werden gesproken tot mensen die moedeloos geraakt waren, die in zichzelf zo zwak en onzeker geworden waren.

Zo sprak Mozes tot zijn opvolger Jozua: *Wees sterk, heb goede moed, vrees niet, verschrik niet voor hun aangezicht, want het is de HEERE, uw God, Die met u gaat; Hij zal u niet begeven, noch u verlaten*. Zo sprak David tot zijn zoon Salomo, toen hij de troon zou gaan bestijgen: *Zijt sterk, en heb goede moed, vrees niet, en wees niet verslagen*. En de Heere Jezus Zelf heeft zulke woorden ook uitgesproken tot Zijn bevreesde Kerk. Hij zei tot Zijn discipelen: *In de wereld zult gij verdrukking hebben; maar hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen*.

En wat is het een wonder, gemeente, als de Heere een moedeloos mens opzoekt, als de Heere een bevreesd mensenkind een bezoek brengt met Zijn moedgevende woorden. Dat gebeurde nu ook in het leven van Abram. De Heere zocht hem op in de nacht, midden in de donkere nacht. Daar zat hij in zijn tent, vol moedeloosheid, zijn hart was vervuld met vrees. En toen was daar de Heere, Die op het juiste moment tot Zijn bevreesd kind kwam en zei: *Vrees niet, Abram, Ik ben u een Schild, uw loon zeer groot*.

Bij dit moedgevend woord van de Heere voor Zijn bevreesd kind Abram willen wij deze morgen stilstaan. We schrijven als thema boven de prediking: ***De Heere bemoedigt Zijn bevreesd kind Abram.***

We staan stil bij drie gedachten.

1. In de eerste plaats zijn vrees, want anders had de Heere nooit tot hem gesproken: *Vrees niet*. Blijkbaar vreesde hij.
2. Ten tweede staan we stil bij zijn veiligheid, want de Heere zegt: *Ik ben voor u een Schild*.
3. En tenslotte staan we stil bij Abrams rijkdom, want de Heere voegt eraan toe: *Ik ben ook nog uw loon, zeer groot*.

1. Zijn vrees

Abram kreeg bezoek, Abram kreeg bezoek van God. Zit je er ook op te wachten vanmorgen, gemeente, hier in de kerk en thuis? Ben je daarom naar de kerk gekomen, om een bezoekje van de Heere te krijgen? Dat gebeurt onder de prediking. De Heere ging Abram een bezoek brengen.

Wanneer eigenlijk? Dat staat heel duidelijk aan het begin van onze tekst: *Na deze dingen geschiedde het woord des HEEREN tot Abram in een gezicht*. Dat zijn de dingen die in het vorige hoofdstuk beschreven staan, waar we in de afgelopen tijd van hebben gehoord, die Mozes, geleid door de Heilige Geest, daar beschreven heeft.

We weten het, hoe daar een aantal volkeren in Mesopotamië waren, die steeds verder hun rijk wilden uitbreiden. Ze gingen andere koningen en steden belasting vragen. Maar na een aantal jaren waren sommige steden in het zuiden van Palestina, van Kanaän, dat zat en wilden ze geen belasting meer betalen. Toen was daar Kedor-Laomer, die met een leger naar het zuiden trok om in het bijzonder Sodom en Gomorra, Adama, Zeboïm en Bela aan te vallen. En het is gebeurd: alle inwoners van die steden werden meegenomen. Onder die gevangenen was ook Lot, de neef van Abram.

Toen Abram dat hoorde, zo hoorden wij enige tijd terug, is hij met 318 soldaten ten strijde getrokken. In de kracht van het geloof heeft hij met dat kleine legertje al die vijanden overwonnen en alle gevangenen mogen bevrijden. Tot Abrams grote verwondering mocht hij zo met de overwinning terugkeren. En daar was onverwacht die bijzondere persoon, de priester-koning van Salem, Melchizedek, die hem als de priester van de Allerhoogste God heeft mogen zegenen, die brood en wijn aan hem en zijn soldaten heeft mogen geven. Abram heeft het ervaren: alles wat ik van de Heere ontvangen heb, ook deze overwinning heb ik aan mijn God te danken.

Juist toen hij lag op zijn knieën onder de zegenende handen van die bijzondere Melchizedek, de type van Christus, heeft hij zo kennelijk ervaren dat alle zegeningen en alle rijkdom bij de Heere vandaan gekomen zijn. Dat kwam ook openbaar toen hij daarna die andere koning sprak, die aanvankelijk als eerste naar Abram toe wilde gaan, de koning van Sodom, om hem te eren en geschenken te geven. Maar deze koning kreeg de kans niet, omdat Melchizedek als het ware tussentrad. Toen Melchizedek zijn zegening gegeven had en brood en wijn uitgedeeld had, was daar toch die koning van Sodom die tegen Abram begon te spreken. Hij wilde Abram eren, hij wilde Abram rijk maken met de buit die Abram overwonnen had. Maar Abram hoefde het niet, want hij zegt het: niemand mag zeggen dat hij Abram rijk gemaakt heeft, ook de koning van Sodom niet.

Na deze dingen geschiedde het woord des HEEREN tot Abram in een gezicht. Na een periode waarin de Heere zo kennelijk dicht bij Abram was, een tijd in Abrams leven – laat ik het zo zeggen – dat hij van altaar naar altaar reisde, dat hij voor de Heere een altaar bouwde, dat hij door het geloof de diepe, rijke betekenis van dat altaar heeft mogen zien en hoe de Heere hem nabij is geweest in alle omstandigheden. *Na deze dingen*, een periode waarin Abram heeft kunnen zingen: *Zij gaan van kracht tot kracht steeds voort*. Want hij zei: *Ik zei wel in mijn voorspoed: Ik zal niet wankelen in eeuwigheid, HEERE, want Gij had mijn berg door Uw goedgunstigheid vastgezet*. Na deze dingen kwam de Heere bij Abram op bezoek.

In de nacht, zo hoorden we zojuist. Abram is in zijn tent. Sara ligt ongetwijfeld rustig te slapen, maar Abram niet. Hij is niet rustig, hij kan niet slapen, hij ligt wakker. Waarom? Hij vreest. Abram vreest. Abram, die in heldenmoed met 318 soldaten naar Kedor-Laomer is getrokken, vreest. Abram, die zo vol was van de ontmoeting met Melchizedek, die de zegen van de Allerhoogste ontvangen heeft, vreest. Deze man, de vriend van God, de vader van alle gelovigen, vreest. Ja, Abram vreest, want de Heere zegt tegen hem: *Vrees niet*. En de Heere wist het, want de Heere heeft elk ogenblik Zijn ogen geslagen op Abram. Hij wist dat Abram in deze nacht zo bevreesd geraakt is. Daarom zoekt de Heere Zijn kind op. De Heere zei tegen hem: *Vrees niet*. Daarom zoekt de Heere Zijn bevreesd kind op, op een bijzondere manier, jongens en meisjes, in een gezicht.

Weet je wat dat betekent? Dat is een droom terwijl je wakker bent. Hoe dat precies geweest is, dat weet ik ook niet, dat kan ik ook niet zo goed uitleggen. Maar in een gezicht verscheen de Heere. Daar zit Abram in het donker van zijn tent, en opeens is daar een bepaalde verschijning die alleen Abram ziet, die alleen Abram bemerkt. Sara niet, en niemand in het hele tentenkamp bemerkt het, alleen Abram. En als de Heere dan in dat gezicht Zich openbaart aan Abram, dat Abram Hem ziet, dan staat er in vers 1: *Het woord des HEEREN geschiedde tot Abram*. Dat is een bijzondere uitdrukking die wij regelmatig in de Bijbel tegenkomen. Die woorden willen ons niet alleen maar zeggen dat de Heere spreekt, maar als het op deze manier wordt omschreven, dan blijkt ook dat het heel belangrijk is om te horen wat de Heere dan spreekt.

Als we in de Bijbel tegenkomen: *Het woord des HEEREN geschiedde tot Abram*, dan komt er een openbaring. Dan gaat de Heere iets bekendmaken wat verborgen is, wat de persoon tot wie Hij spreekt niet meer kan zien, niet meer kan bemerken, omdat het in nevelen gehuld ligt. Als de Heere komt met het woord des HEEREN dat geschiedt, dan gaat Hij profetisch spreken. En zo komt de Heere tot Abram. Voordat Hij Zijn boodschap aan Abram bekend gaat maken, gaat Hij eerst de vrees wegnemen. Want heel duidelijk is het: Abram vreest. Dan klinkt daar in het gezicht allereerst dat liefdevolle woord van die trouwe God, Die Zijn oog dag en nacht open heeft over Zijn bevreesd kind: *Vrees niet!*

Waarom zou Abram nou toch bevreesd zijn? Nee, dat staat niet met zoveel woorden in deze geschiedenis. Maar bij nauwkeurig lezen en inleven kunnen we er wel achter komen. Eén ding kunnen we zeker zeggen: wanneer begint het kind van God te vrezen? Wanneer gebeurt dat nou in het geestelijke leven? Als het geloof begint in te zinken, als het geloof kleiner en zwakker begint te worden. Want dan raakt het hart van een kind van God, van een gelovige – want dat was Abram toch – vervuld met ongelovigheid. En als een gelovige in zo'n toestand terechtkomt, kan hij het allemaal niet meer bekijken. Dan kan zo'n mensenkind overal over in gaan zitten.

Wat denkt u? Zou Abram niet gedacht hebben aan Lot, die hij weliswaar heeft mogen bevrijden in de kracht van de Heere, maar die toch weer teruggegaan is naar het goddeloze Sodom? Zou hij niet bevreesd geraakt zijn als hij dacht aan Kedor-Laomer, die koning uit wiens hand hij Lot en al die andere gevangenen bevrijd heeft? O, als die koning zich nou eens gaat bedenken en zich wil wreken aan Abram, en hij komt straks nog een keer terug met zo'n groot leger naar dat tentenkamp van Abram. Wie kan tegen de menigte van Kedor-Laomer bestaan? En wat dacht u, dat Abram weer zit te midden van de Kanaänieten? Zou hij zich niet opnieuw eenzaam gevoeld hebben? Lot weer terug naar Sodom en die wonderlijke Melchizedek, waarin hij ook een kind van God ontmoet heeft, is weer terug naar Salem. En daar zit hij nou helemaal alleen bij die eikenbossen van Mamre. Bevreesd.

Zo was Abram op de toppen van het geloof en zo ligt hij nu neer in die donkere nacht in de golven van ongelovigheid. En weet u wat daar ook nog eens bijkwam, in al die dingen die hij overdacht en waar hij zo bevreesd bij raakte? Hij kon Gods belofte niet meer geloven. Hij kon niet meer bekijken dat God Zijn belofte tot hem gesproken zou gaan vervullen. Het was voor Abram onmogelijk geworden om te geloven op Gods onfeilbaar Woord. O ja, hij weet het nog wel. Hij is het niet vergeten, dat de Heere gesproken heeft, dat hij samen met Sara op Gods tijd een zoon zal krijgen en dat uit die zoon een groot geslacht zal voortkomen en dat uit dat geslacht straks, o wonder van genade, Christus zal voortkomen. Ach, dat heeft Abram wel geweten, ook in deze donkere nacht. Maar Abram is zo oud geworden en bij Sara kan het niet meer. Het is onmogelijk geworden.

Als dan het geloof gaat inzinken en je ziet alleen op de onmogelijkheden, dan kun je niet meer geloven dat door de onmogelijkheden heen de mogelijkheden bij God liggen. Abram was een

mensenkind geworden, gelijk Asaf. Zouden Gods beloftenissen ooit haar vervulling gaan missen? Hij dacht het van wel. Hij zal nog omkomen in de handen van de vijand. En daarom raakte Abram bevreesd, zeer bevreesd. Hij kwam in een aanvechting. Er kwam een duisternis over zijn hart. Hij zag meer op de omstandigheden om zich heen en hij had de moed niet meer om zijn ogen op te heffen naar God, Die boven alles staat. Hij ervoer daarom ook de nabijheid van de Heere niet meer. O ja, de Heere was er wel en de Heere zag hem wel, maar Abram ervoer het niet meer. Het was als ergens anders in de Bijbel staat: de Heere woonde in de duisternis bij Abram.

En toen Abram er zo aan toe was, op dat moment, nooit te vroeg, nooit te laat, toen kwam de Heere. Hij liet Zich zien in een gezicht. Hij liet Abram weten dat Hij van hem af wist. Hij liet Abram weten dat hij zo bevreesd was en dat er wetenschap bij de Allerhoogste is. Daarom sprak Hij met kracht: *Vrees niet*. Alsof de Heere tegen Abram wilde zeggen: Abram, Mijn kind, wat zie je toch te veel op de omstandigheden? Wat laat je je toch leiden door mensenvrees? Wat kan Kedor-Laomer je doen als Ik met je ben? Wat zouden de Kanaänieten kunnen doen als Ik voor je ben? O, zie toch niet op al die beangstigende omstandigheden, maar zie toch op Mij, Abram. Ik heb toch u Mijn belofte gegeven. Ik heb het toch gezegd: Ik zal met u zijn. Ik heb toch gezegd: Ik zal u tot een groot volk maken. Ik heb toch gezegd: u zult een zoon ontvangen en straks zal de Zaligmaker toch voortkomen. Vrees dan toch niet, voor wie dan ook, Abram.

Ja, gemeente, zo kan er een tijd zijn in het leven van de ware gelovigen dat de Heere heel nabij is en dat die nabijheid van de Heere ook sterk ervarend wordt, omdat het geloof door de Heilige Geest in de beoefening is. Maar er kunnen na tijden van zulke tere momenten in het geloofsleven ook andere tijden aanbreken. Zo zijn ze op de toppen van het geloof en zo liggen ze in de donkere dalen van ongelovigheid. Ik zou er wel heel veel voorbeelden van kunnen noemen.

Kijk eens naar Elia. Zo staat hij daar helemaal alleen tegenover 400 Baälpriesters in de kracht van het geloof: *De HEERE is God, de HEERE is God*. En een dag later, toen hij hoorde van de moordplannen van een vrouw, Izebel, vlucht hij weg. In de woestijn ligt hij neer onder een jeneverstruik en zegt: *HEERE, neem me maar weg*. Het is diezelfde persoon. En wat denken jullie, jongens en meisjes, van Simon Petrus, die apostel, die discipel, die in de storm aan de Heere Jezus vroeg: *Mag ik over het water tot U komen?* En de Heere Jezus zegt: *Kom*. Dan stapt hij overboord. De storm is er nog en de golven beuken nog, maar zolang hij door het geloof op Christus ziet, kan hij dwars door de stormen heen. Maar als daar een ogenblik aanbreekt dat Simon Petrus zijn ogen niet richt op de Heere Jezus en kijkt op de golven, zinkt hij weg. Zo op de toppen, zo in de dalen.

Ja, en dan vervult het hart zich met vrees. Misschien zijn er vanmorgen ook wel in ons midden die bevreesd zijn, om allerlei oorzaken. Abram was ook wel allereerst bevreesd over Lot, zo hebben we ons kunnen voorstellen. Zit hier misschien een moeder die bevreesd is over haar kind, over haar kinderen? Zit hier misschien een grootvader die bevreesd is: hoe gaat het straks met mijn kleinkinderen? Loop je misschien te zuchten met je vrienden, die het zo moeilijk hebben? Zijn er misschien dingen in de gemeente die zwaar op je hart liggen, dat je bevreesd raakt en alleen maar naar beneden kijkt, alleen maar naar beneden? Abram keek alleen maar naar de omstandigheden.

Misschien ben je ook wel bevreesd geraakt als je kijkt hoe het in ons land eraan toegaat. Misschien zijn er wel dingen die er op school gebeuren, in je werkkring. Misschien ben je al bevreesd bij alles wat er in deze wereld gebeurt. Want laten we eerlijk wezen, we leven in een tijd vol van strijd, verzoeking en verleiding. Het is echt een bange tijd. En dan zou het zomaar kunnen zijn, ook jullie jongeren, dat het op je afkomt, dat je wat hoort in de wereld, je ziet de dingen en dat je ’s avonds

niet kan slapen, want je bent bevreesd. Je wordt bang. Waar gaat het allemaal heen? Waar gaat het naartoe in deze wereld? Waar gaat het allemaal op uitlopen?

Zo kan er ook in het geestelijke leven vrees zijn. Dat er misschien vanmorgen in ons midden zondaren zijn die genade gevonden hebben in de ogen des Heeren, die geen vreemden zijn van Gods werk in het hart, maar die vastgelopen zijn, vastgelopen met de beloften van het Heilig Evangelie, die in een geestelijke duisternis terechtgekomen zijn, die misschien wel liggen op de zeef van satan en heen en weer geschud worden. En die zo bang zijn: zal het ooit nog goed kunnen komen tussen God en mijn hart? Misschien zijn er wel kinderen van God in ons midden die iets ervaren van geestelijke verlatenheid en dat ze bang zijn dat de Heere Zich nooit meer over hen zal ontfermen. Dan kun je Abram zo goed begrijpen, die in zijn tent zit, midden in de donkere nacht, met een hart vol vrees.

Maar wat is het dan toch een wonder, wat is het dan toch een zegen dat er een dag des Heeren is, dat er een Woord van de Heere is, dat er een prediking van het Woord is en dat er vanmorgen heel bijzonder in die prediking mag klinken: *Vrees niet*. O bevreesd mensenkind in ons midden – dat kan een kind zijn, dat kan een jongere zijn, dat kan iemand in de kracht van zijn leven zijn, dat kan een ouder persoon zijn – de stem des Heeren klinkt in de prediking: *Vrees niet.* Laat nou al je vrees eens wijken. Zie nou toch niet op de omstandigheden waarin je gekomen bent. Maar kijk nou eens naar Mij. Hef je ogen nou toch eens op Mij. Ik kom toch in de prediking van het Woord deze morgen in het midden en Ik laat Mijn stem horen: *Vrees niet!* Want alleen bij Mij bent u veilig, want zo hoorde Abram de Heere zeggen: *Ik ben u een Schild*.

2. Zijn veiligheid

Dat brengt ons bij onze tweede gedachte: zijn veiligheid. Nadat de Heere dus tot Abram gekomen is en allereerst die vrees heeft weggenomen met dat krachtige woord: *Vrees niet*, dan komt de Heere tot Abram, tot Zijn kind, met twee rijke vertroostingen. Met die vertroostingen openbaart de Heere wie Hij voor Abram is en blijft. Wat is dan de eerste vertroosting? *Vrees niet, Abram, Ik ben u een Schild*.

Ja, gemeente, als de Heere dat zo tegen Abram zegt en als Hij dit zo vanmorgen in de prediking laat verkondigen, dan spreken deze woorden van een openbaring. Dat zou ons allereerst al heel eerbiedig moeten maken. God openbaart Zich. En waarom zijn deze woorden een openbaring? Dat zit hem in die eerste twee woordjes: *Ik ben*. We komen het in de hele Schrift tegen: als God gaat spreken en Hij zegt: *Ik ben*, dan gaat God iets van Zich openbaren. En al die *Ik ben*-uitspraken in de Bijbel vinden hun oorsprong in die wonderlijke openbaring die de Heere gaf aan Mozes in die brandende braambos, wat we verderop in de geschiedenis tegenkomen. Dan openbaart de Heere Zich met die hele diepe, wonderlijke naam: *Ik zal zijn Die Ik zijn zal*. En vanuit de Hebreeuwse tekst mag je die openbaring ook zo vertalen: *Ik ben Die Ik ben*. Dus al die woorden die beginnen met *Ik ben*, openbaren wie God is.

En zo komt de Heere op een bijzondere wijze tot Abram met een *Ik ben*-openbaring. Wat zegt de Heere dan? *Abram, Ik ben voor u een Schild.* Dat is de eerste rijke vertroosting. En Abram snapte natuurlijk direct wat de Heere God bedoelde, jongens en meisjes. Abram wist natuurlijk wat een schild was. Als ik even terugdenk aan het vorige hoofdstuk, hoofdstuk 14, als hij met 318 soldaten op pad gaat om Lot en de anderen te bevrijden, dan wordt er gesproken over bewapende mensen. Dus die mensen die met hem meegingen, kregen een wapenrusting. Die kregen ook een schild, een rondas, zoals de Bijbel dat noemt. En als je dat woord *rondas* tegenkomt, dan gaat het om een klein rond schild wat je in je hand kan houden, waar je met name je hoofd mee kan beschermen in de strijd. We komen in de Bijbel ook nog andere schilden tegen. Dat waren grote rechthoekige

schilden, waar je helemaal achter kon schuilen, zodat heel je lichaam veilig was achter zo'n schild.

Nu zegt de Heere: *Ik ben voor u, Abram, een Schild*. En daarom zal niet één pijl, niet één speerstootje u kunnen treffen. Ja, het is een heel persoonlijk woord wat de Heere zegt: *Ik ben voor u*. Als dat samengaat, dan wordt de ziel zo vertroost. Dat goddelijke *Ik ben* voor u, Abram. *Ik ben een Schild voor u*. Voor u die zo bevreesd bent. Voor u die zo'n last hebt van de doodsvijanden. Voor u die in zichzelf zo zwak van moed en klein van krachten bent. Voor u die Ik zo liefgehad heb met een eeuwige liefde. Voor u die Ik daarom getrokken heb uit de duisternis tot het wonderbaar licht. Voor u, Abram, die tot een groot volk zal worden, die een vader zal worden naar de menselijke natuur van Christus. Voor u zend Ik ook straks Christus, Die Zijn bloed voor u zal geven. Abram, hoor het toch: *Ik ben voor u een Schild*.

Wat een troostvolle openbaring. Abram hoeft niet te vrezen, want de Heere is zijn Schild. En als de Heere zijn Schild is, dan is Abram veilig voor tijd en eeuwigheid. *Abram, Ik ben uw Schild. Ik sta in voor uw veiligheid. Ik zal je beschermen, Ik zal je behoeden en daarom zal niets en niemand u kunnen schaden. Ik ben uw Schild en zonder Mijn wil zal er niet één haar van je hoofd ter aarde vallen. En omdat Ik, Abram, voor u een Schild ben, zult u het gaan ervaren: Hij is al treft u het felst verdriet, uw Wachter, Die uw voet voor wankelen behoedt. Hij, Israëls Wachter sluimert niet. Geen kwaad zal u genaken. De HEERE zal u bewaken*.

Heb je ook wel eens last van die scherpe pijlen van de doodsvijanden, gemeente? Heb je ook wel eens last van speerstoten die op je af kunnen komen? Ben je ook geen vreemde van de aanvallen van de duivel? En lig je ook zo dikwijls onder in de strijd tegen de zonde? Voel je je ook zo onveilig in deze bange, boze wereld? O, hoor toch eens wie God wil zijn voor Zijn bevreesd volk: *Ik ben een Schild voor u*.

O, hoe kan de Heere Zich toch zo openbaren? Hoe kan Hij nu werkelijk een Schild zijn voor zo'n machteloos volk? Onze kanttekenaren wijzen dan op Gods bescherming tegen alle kwaad die de Heere beloofd heeft. En dan komt iets heel belangrijks: in Christus. Dus God is in Christus een Schild voor Zijn volk. Ja, dat Schild waarmee de Heere Zich hier openbaart, is ten diepste Christus Zelf. En Christus kan een Schild zijn, gemeente, omdat Hij Zelf in de aller-, allergrootste strijd is geweest. Hij kwam als een Mens op de aarde en Hij ging de strijd aanbinden tegen alle doodsvijanden die denkbaar zijn. En die strijd die Christus moest strijden, was zo zwaar, zo onnoemelijk zwaar.

Ik lees in Lukas 22 vers 44: *En Hij, in zware strijd zijnde, bad te ernstiger; en Zijn zweet werd gelijk grote droppelen bloeds, die op de aarde vielen*. Ja, waarlijk, die strijd die Christus moest strijden was een zeer zware strijd. En nog zwaarder werd die strijd toen Hij daar in die drie-urige duisternis aan het kruis hing en de ganse hellemacht op de Borg afkwam. Gemeente, overdenk toch eens: toen was er nergens, nergens een schild waar Christus Zich achter kon verschuilen. De meest vurige pijlen uit de hel hebben Zijn ziel diep moeten doorboren. Geheel stond Hij bloot aan de scherpe, zeer scherpe speerstoten van de satan en Hij heeft ze gevoeld tot in het diepst van Zijn ziel. Hij heeft het gepeild hoe erg het moet zijn om in de rampzaligheid te moeten zijn. En toch streed Hij en streed Hij door tot het einde toe, want Hij Die daar hangt aan het kruis, is de Held bij Wie God hulp besteld heeft.

Een wonderlijke Held, Die niet alleen die menselijke natuur heeft aangenomen en Die daarom had kunnen bezwijken in de strijd, maar Die van eeuwigheid tot eeuwigheid ook God is. Door Zijn goddelijke natuur heeft Hij dat lijden en strijden kunnen volbrengen. O zalig wonder, Hij is die grote Overwinnaar in de strijd en daarom is Hij voor Zijn strijdende volk op aarde tot een zegen. Hij is het

Schild voor Zijn Kerk. En dat klinkt ten diepste door in die eerste vertroosting tot Abram: *Ik ben een Schild voor u*. Tussen Mij en u is daar het Schild Christus.

O, wat een wonder toch. En waar komt het nu op aan, gemeente? Hoe kun je nu weten dat dit Schild, Christus, ook uw Schild is, ook jouw Schild is? Want het staat zo heel persoonlijk in de tekst: *Ik ben u een Schild.* Dan moeten er twee dingen gebeuren in uw leven, wil je dat weten. Dan moet je allereerst wederom geboren worden, want alleen in die weg raak je veilig achter het Schild Christus. En dan zal de Heilige Geest je gaan leren waarom je Christus als een Schild nodig hebt om veilig te zijn in de tijd, maar ook in de eeuwigheid die wacht. Dan zal Hij je leren dat je zelf niets hebt, totaal niets, om in veiligheid te kunnen zijn voor al die doodsvijanden die de Kerk des Heeren aanvallen.

Ja, dat is enerzijds een pijnlijke, ontdekkende les. Dan wordt alles bij jezelf uit handen geslagen. En dan kom je erachter: ik heb inderdaad niets om veilig te zijn voor de zonde. Ik heb werkelijk niets in mijzelf en tot mijn beschikking om veilig te zijn voor het welverdiende oordeel. Ik beschik zelf niet over een schild om veilig te zijn voor de heerschappij en de aanvallen van de duivel. En waar je zelf geen schild meer hebt, dan wordt het zo'n groot wonder dat Christus alleen je Schild wil zijn. Daar zul je van gaan horen. Dat wordt je geopenbaard vanuit het Woord: *Ik ben een Schild*.

Maar dan komt die vraag: hoe weet ik nu dat Hij mijn Schild is? Hoe weet ik nu dat de Heere persoonlijk tegen mij zegt: *Ik ben u een Schild*? Dan heb je niet alleen het Schild Christus nodig, maar heb je nog een schild nodig. En dat kom ik ook in de Bijbel tegen. U kunt het onder andere tegenkomen in Efeze 6: *Bovenal aangenomen hebbende het schild des geloofs, met hetwelk gij al de vurige pijlen des bozen zult kunnen uitblussen.* Dat is het schild des geloofs. Dat is de gave van het zaligmakende geloof, waardoor je Christus, Die vanuit het Evangelie geopenbaard wordt en Wiens stem je uit het Evangelie gaat horen, door het geloof gaat aannemen, gaat omhelzen.

En daar gaat het vluchten van het geloof tot Christus aan vooraf. Als je zelf niets hebt tot bescherming en bedekking, voor je schulden, tegen de satan, en je hoort het de Heere zeggen: *Ik ben uw Schild, zeer groot*, dan kan het toch niet anders of je gaat vluchten naar dat Schild om achter dat Schild veilig te kunnen zijn. En op die vluchttocht naar dat Schild Christus klinken de beden uit het hart: *O God, wees mij zondaar genadig. O Heere Jezus, wilt U mijn Schild zijn?* En als je dan aan Zijn voeten terecht mag komen en je mag leren schuilen achter Christus, het Schild, door het schild des geloofs, dan ga je achter dat Schild zingen. Wat ga je zingen, ziende op Christus: *Maar, trouwe God, Gij zijt het Schild, dat mij bevrijdt, mijn eer, mijn vast betrouwen; op U vest' ik het oog; Gij heft mijn hoofd omhoog, en doet mij Uw gunst aanschouwen. Neen, ik riep God niet vruchteloos aan; Hij wil mij niet versmaan in al mijn tegenheden; Hij zag van Sion neer, de woonplaats van Zijn eer, en hoorde mijn gebeden*.

Wat ben je dan veilig, hè? Zeg, gemeente, wie mag er op dat plekje zitten? Wie kent dat plekje, achter dat Schild Christus? O, wat ben je dan veilig, zo veilig, ook in de moeilijke tijd waarin we leven, in de gevaarlijke wereld waarin we leven. Al gaat de vijand tekeer, al vliegen de vurige pijlen op je af, als de Heere zegt: *Ik ben uw Schild*, heb je niets, maar dan ook niets te vrezen. En dan ben je niet alleen veilig, maar weet je, dan ben je ook schatrijk. En dat vinden we in de tweede vertroosting, waarmee de Heere tot Zijn bevreesd kind Abram kwam: *Ik ben uw loon, zeer groot*.

3. Zijn rijkdom

Dat brengt ons bij onze laatste gedachte: zijn rijkdom. Nu weten we inmiddels wel uit de levensgeschiedenis van Abram dat deze man schatrijk was. Rijke mensen kunnen ook kinderen van God zijn, dat blijkt hier heel duidelijk. Hij was een herdersvorst, zo zegt de Schrift. En als we

naar hoofdstuk 13, vers 2 kijken, dan staat er: *En Abram was zeer rijk in vee, in zilver, en in goud*. Veel personeel had hij, een heel groot tentenkamp. Ja, Abram was rijk, schatrijk, maar heeft er nu in deze omstandigheden niks meer aan. Nu hij daar bevreesd in zijn tent zit, denkt hij zelfs dat hij zijn rijkdom zal kwijtraken. Stel je toch eens voor dat die Kedor-Laomer terugkomt met een groot leger. Hij zal heel zijn tentenkamp leegplunderen, zoals hij dat eerst bij die steden Sodom en Gomorra gedaan heeft.

Maar weet u, stel dat – het is natuurlijk niet gebeurd, maar stel dat – Kedor-Laomer dat nou gedaan had, jongens en meisjes, en dat heel dat tentenkamp van Abram leeggeplunderd werd en Abram meegevoerd naar Mesopotamië, waar hij ooit uitgeroepen was, en hij zat er in de gevangenis. Dan was die man nog rijk, schatrijk. Weet je waarom? Hij had de Heere tot zijn deel. Echt, gemeente, kinderen, jongelui, als je mag weten dat de Heere je God is – en daar moet je een nieuw hart voor krijgen, daar moet je wederom geboren voor zijn – maar als je dat mag weten, dan heb je alles. Al ben je misschien op aarde van weinig betekenis en heb je misschien niet zoveel geld, maar als de Heere je deel is, dan heb je alles.

Maar Abram kan het hier niet meer geloven, toen hij daar bevreesd in zijn tent zat. Hij ervaart ook niets meer van de geestelijke rijkdom die hij bezat. Hij kon niet meer geloven hoe dat Zaad met een hoofdletter ooit zou moeten komen. En toch was hij rijk, schatrijk, en is het gebleven tot in alle eeuwigheid. En de Heere wist het wel, dat hij het niet meer kon bekijken. En daarom kwam Hij ook met die woorden: *Abram, nou ben Ik niet alleen je Schild, maar Ik ben uw loon, zeer groot*. Wat een bemoediging voor de bevreesde Abram.

De Heere is zijn loon, eigenlijk een hele bijzondere naam voor de Heere, vindt u niet, dat de Heere nu ook loon heet. Nou weten wij wel wat loon is. Als je iets gedaan hebt, dan krijg je loon. Misschien, jongens en meisjes, heb je gisteren wel wat voor je vader en moeder gedaan? En kreeg je daar wat voor of krijg je daar nog wat voor. Dan is dat loon voor de taak die je thuis gedaan hebt. En als je groot wordt en je mag een baan krijgen, dan krijg je aan het eind van de maand je loon, wat je verdiend hebt, want je hebt ervoor gewerkt.

En als we dan op die manier over loon denken, iets krijgen wat je verdiend hebt, dan gaan we vanmorgen toch eens eerlijk met ons eigen hart om, toch, lieve gemeente? Zeg, jongen, wat heb jij nou verdiend? Zeg, meisje, wat heb jij verdiend? Ouder in ons midden, wat hebben wij nou verdiend? Waar hebben wij nou heel hard voor gewerkt, waar we loon voor mogen krijgen? Dat is niet zo best. Weet je waar we heel veel aan gewerkt hebben in ons leven? Om te zondigen. En maak het nu niet mooier dan dat het is, want dat is het niet. Kom nou niet met je goede werken en met je vrome godsdienst, maar als het gaat om de kern van een gevallen zondaar, hebben we heel ons leven gezondigd. Het zij op een brute wijze, het zij op een vrome, godsdienstige wijze. Maar een mens buiten Christus is één brok zonde, meer niet. Heel scherp, weet ik, maar het is de waarheid.

En omdat wij alleen maar zondige werken doen vanuit onszelf, moet de Heere daar een loon voor geven, toch? En wie zit hier nou vanmorgen met een verbroken hart? Wie heeft het in zijn leven ontdekt, wat het verdiende loon is? De dood! Meer niet. En weet u, als dat een werkelijkheid voor je wordt en je gaat dat echt geloven, dan word je heel klein onder een rechtvaardig God. Echt waar, hoor. En als je dat niet kent in je leven, dan moet je het nakijken. En daar in het stof, voor die grote God, Die maar één loon aan mij kan geven, wat wel verdiend is, daar leert een mensenkind met een verbroken hart zeggen: *O God, ik ben een zondaar. Ik heb echt niets verdiend*. En dan is dat niet meer een klank, maar dan is dat echt oprecht met het hart beleden: *HEERE, ik ben des doods schuldig*.

Hoe zingt de dichter van Psalm 119 het ook alweer? *Gij zijt rechtvaardig, HEERE; Uw oordeel rust op de allerbeste wetten; Uw loon, Uw straf, beantwoordt aan Uw eer*. En tegen die achtergrond klinkt vanmorgen dat woord, onbegrijpelijk: *Ik ben uw loon, zeer groot*. Hoe kan dat toch? Hoe kan de Heere nu, in plaats van het loon van de dood, het loon van het leven schenken, en dan niet zomaar karig, maar zeer overvloedig? Want de Heere openbaart Zich vanmorgen als een algenoegzaam God en Hij zegt het: *Ik ben uw loon, zeer groot*.

Hoe kan dat nou? Omdat Christus, in plaats van Zijn kinderen, het loon des doods wilde ontvangen, om het loon des levens te verwerven, te zijn, toe te passen in een arme, failliete zondaar. O, dat je toch als een schuldig mensenkind, die niets anders dan de dood verdiend heeft, eens ogen des geloofs zou krijgen om te zien op die bloedende, stervende Christus aan het kruis, Die al Zijn bloed gegeven heeft, Die heel Zijn leven gegeven heeft, en daarmee de schuld heeft betaald, de losprijs heeft neergelegd voor de rechtvaardige Rechter, waarmee de Vader zo tevreden was. En met dat dierbare bloed bevrijde Hij Zijn Kerk uit de heerschappij van de duivel.

Dat, gemeente, dat is het genadeloon dat Hij verworven heeft door Zijn gehoorzaamheid aan de dood, ja, tot de dood des kruises. En daarmee werd Christus Zelf het loon voor Zijn Kerk, want Zijn bloed en Zijn gerechtigheid, die zijn de losprijs en anders geen. Ja, Christus werd het loon voor Zijn Kerk, omdat Zijn Kerk het loon was voor Christus. Want met Zijn dierbaar bloed kocht Hij een schare die niemand kan tellen tot Zijn eigendom. Dan hoor ik Jesaja op de achtergrond van deze vertroosting zeggen: *Zie, de Heere HEERE zal komen tegen de sterke, en Zijn arm zal heersen; zie, Zijn loon is bij Hem, en Zijn arbeidsloon is voor Zijn aangezicht*.

O, gemeente, kinderen, jongeren en ouderen, is de Heere Jezus je loon geworden? Begeer je Hem tot je loon te mogen bezitten? En de keerzijde is: mag je weten Zijn loon te zijn, Zijn arbeidsloon te zijn, die je met Zijn dierbaar bloed tot Zijn eigendom gekocht heeft? O, dan mag je net als Abram bij dat gelukkige, schatrijke volk gerekend worden. En dan moet je toch eens luisteren wat Paulus van die rijkdom heeft gezegd. Je zou bijna zeggen: hij heeft ervan gezongen, zo groot vond hij het: *Wat zullen wij dan tot deze dingen zeggen? Indien God voor ons is, wie zal tegen ons zijn? Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?*

O, Christus werd het loon voor allen die zalig worden. En degenen die zalig worden, zijn het loon van Zijn Middelaarsarbeid. Kijk, en daarom schenkt de Vader Christus aan een zondaar. En met Christus alle dingen die ze nodig hebben voor tijd en eeuwigheid. En daarom is een kind van God zo rijk. Daarom was Abram zo rijk, tot wie de Heere zei: *Ik ben uw loon, zeer groot*.

En als Christus dan het loon voor de Kerk is, gemeente, dan is ook de Vader Zelf het loon voor Zijn Kerk. Dat is de Vader van onze Heere Jezus Christus, waarvan de Kerk des Heeren mag gaan belijden: *Die, om Christus' wil, mijn Vader geworden is.* Dat is de Vader Die Zijn kinderen aanziet in Christus, Die de oudste Broeder is van het huisgezin van God. Dat is de Vader Die Zijn kinderen van alle goeds wil verzorgen. Dat is de Vader Die ook al het kwaad van ons weren kan, maar soms in Zijn wijsheid het laat, om het ons ten beste te keren. Het is de Vader Die, om Christus' wil, het loon is voor Zijn Kerk, voor Zijn arme, zo dikwijls bevreesde kinderen.

En omdat God Zich zo openbaart – *Ik ben u een Schild, uw loon, zeer groot* – heeft niet één van Zijn kinderen, hoe klein hij zij of groot, te vrezen. Want de Heere heeft het geopenbaard vanmorgen in de prediking van het Woord: *Vrees niet, Mijn kind, Ik ben u een Schild en uw loon, zeer groot*.

Amen.